

Stilte

Lees ook van Becca Fitzpatrick:

Hush Hush

Crescendo

Finale

Becca Fitzpatrick

stilte

Vertaald door Elsbeth Witt

moon

Eerste druk 2013
Tweede druk 2016

Oorspronkelijke titel: *Silence*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Simon & Schuster, 2011

© Becca Fitzpatrick, 2011

© Vertaling uit het Engels: Elsbeth Witt, 2013

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2013

© Omslagfoto: James Porto, 2011

© Omslagontwerp: Lucy Ruth Cummins

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Marieke Oele

Typografie: ZetSpiegel

ISBN 978 90 488 2904 0

ISBN 978 90 488 2905 7 (e-book)

NUR 285

www.beccafitzpatrick.com

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.



Voor Riley en Jace
xoxo

Proloog

Coldwater, Maine
Drie maanden geleden

De chique zwarte Audi reed de parkeerplaats bij de begraafplaats op, maar de drie mannen in de auto waren niet van plan om iemand de laatste eer te bewijzen. Het was middernacht geweest en het terrein was officieel gesloten. Een ijle, sombere zomermist hing als een sliert opdoemende geesten in de lucht. Zelfs de maan, een ranke sikkelsikkel, deed denken aan een neergeslagen ooglid. De chauffeur stapte de auto uit voordat het stof van de weg goed en wel was neergedwarreld. Hij deed de twee achterdeuren open.

Blakely stapte als eerste uit. Hij was lang, had grijzend haar en een hard, hoekig gezicht. Hij was bijna dertig in mensenjaren, al was hij een stuk ouder volgens de telling van de Nephilim. Hij werd gevolgd door een tweede Nephil, genaamd Hank Millar. Hank was ook buitengewoon lang. Hij had blonde haren, fonkelende blauwe ogen en een charismatische uitstraling. De afgelopen jaren was zijn machtspositie in de onderwereld van de Nephilim snel gestegen. Zijn motto was 'gerechtigheid boven genade' en dat had hem de bijnamen Vuist van Gerechtigheid, IJzeren Vuist en – de beroemdste – de Zwarte Hand opgeleverd. Zijn mensen zagen hem als een visionair lei-

der, een verlosser. Maar in achterkamertjes werd hij stiekem de Bloedhand genoemd. Er waren mensen die hem niet zagen als verlosser, maar als meedogenloze dictator. Hank moest daarom lachen. Een echte dictator had absolute macht en geen tegenstanders. Hopelijk zou hij hun verwachtingen op een dag waar kunnen maken.

Hank stapte uit en stak een sigaret op. Hij nam een lange haal. 'Staan mijn mannen klaar?'

'Tien man in de bossen boven ons,' antwoordde Blakely. 'Nog tien in auto's bij beide uitgangen. Vijf verspreid over de begraafplaats: drie binnen in het mausoleum en twee bij de hekken. Als we nog meer mannen inzetten, verraden we onszelf. De man met wie u heeft afgesproken, heeft ongetwijfeld ook versterking meegebracht.'

Hank glimlachte in de duisternis. 'O, dat weet ik nog zo net niet.'

Blakely knipperde met zijn ogen. 'Heeft u vijftientig van uw beste Nephilimstrijders meegenomen voor één man?'

'Geen man,' herinnerde Hank hem. 'Ik wil niet dat er iets verkeerd gaat vanavond.'

'Wij hebben Nora. Als hij moeilijk doet, dan belt u haar. Ze zeggen dat engelen geen aanraking kunnen voelen, maar ze hebben heus wel gevoelens. Als zij schreeuwt, dan weet ik zeker dat hij het zal voelen. Dagger staat stand-by.'

Hank keek Blakely vragend, maar glimlachend aan. 'Past Dagger op haar? Hij is krankzinnig.'

'U zei toch dat u haar wilde breken?'

'Dat heb ik inderdaad gezegd, of niet?' mijmerde Hank. Het was slechts vier korte dagen geleden dat hij haar uit het onderhoudsschuurtje van het pretpark in Delphic had gesleept en gevangen had genomen, maar hij had al precies in gedachten wat hij haar nog moest leren. Ten eerste mocht ze in het bijzijn

van zijn mannen nooit zijn autoriteit ondermijnen. Ten tweede moest ze haar toewijding aan haar Nephilimaafkomst laten blijken. En misschien het allerbelangrijkste: ze moest haar eigen vader leren respecteren.

Blakely gaf Hank een klein apparaatje met in het midden een knop die bovenaards blauw glom. 'Stop dit in uw zak. Druk op de blauwe knop en de mannen zullen van alle kanten aan komen snellen.'

'Is dit gemaakt met duivelskunstenaar?' vroeg Hank.

Een knik. 'Het is zo ontworpen dat de engel tijdelijk uitgeschakeld wordt als u op de knop drukt. Ik kan niet zeggen voor hoelang. Dit is een prototype en ik heb het nog niet grondig getest.'

'Heb je hier met iemand over gesproken?'

'Dat mocht niet van u, meneer.'

Hank knikte tevreden en stopte het apparaatje in zijn zak. 'Wens me succes, Blakely.'

Zijn vriend klopte hem op zijn schouder. 'Dat heeft u niet nodig.'

Hank liet zijn sigaret op de grond vallen en liep de stenen trap naar de begraafplaats af. Het was zo mistig dat zijn hooggelegen uitkijkpunt hem geen voordeel bood. Hij had gehoopt om de engel als eerste te zien, vanboven, maar werd getroost door de kennis dat hij werd gesteund door zijn eigen, zorgvuldig uitgekozen, goed getrainde soldaten.

Onder aan de trap tuurde Hank voorzichtig door de schaduwen. Het was gaan miezeren en de mist trok langzaam weg. Hij zag de hoge grafstenen en de wild kronkelende bomen. De begraafplaats was overwoekerd en bijna een soort doolhof. Geen wonder dat Blakely deze locatie had voorgesteld. Het was niet waarschijnlijk dat mensenogen per ongeluk getuige zouden zijn van de gebeurtenissen van vanavond.

Daar. Voor hem. De engel leunde tegen een grafsteen, maar toen hij Hank zag, ging hij rechtop staan. Hij was volledig in het zwart gekleed en droeg een leren motorjas, waardoor hij moeilijk te zien was in de schaduwen. Hij had zich al dagen niet geschoren. Zijn haar zat door de war en was ongekamd en rond zijn mond zaten lijntjes die op bezorgdheid duiden. Hij rouwde blijkbaar om de verdwijning van zijn vriendin. Des te beter.

‘Jij ziet er gehavend uit... Patch, was het toch?’ zei Hank, die een paar meter bij hem vandaan bleef staan.

De engel glimlachte, maar het was geen plezierige glimlach. ‘En ik maar denken dat jij zelf slapeloze nachten zou hebben. Ze is je eigen vlees en bloed, tenslotte. Maar je komt zo te zien iedere dag aan je schoonheidsslaapje toe. Rixon zei al dat je een knappe jongen was.’

Hank liet de belediging van zich afglijden. Rixon was de gevallen engel die ieder jaar tijdens Cheshvan bezit had genomen van zijn lichaam en hij was zo goed als dood. Nu hij uit de weg geruimd was, was er niets ter wereld waar Hank bang voor was. ‘Nou, wat heb je voor me? Ik hoop voor je dat ik er iets aan heb.’

‘Ik ben bij jouw huis geweest, maar je bent met je staart tussen je benen afgedropen en je hebt je familie met je meegenomen,’ zei de engel zachtjes. Hank kon zijn toon niet helemaal vatten. Hij sprak vol minachting, vermengd met... spot.

‘Ja, ik dacht al dat je zoiets zou proberen. Oog om oog, tand om tand. Is dat niet het motto van gevallen engelen?’ Hank wist niet of de afstandelijke houding van de engel hem irriteerde of imponeerde. Hij had verwacht dat de engel woedend en wanhopig zou zijn. Hij had gehoopt dat hij hem tot geweld kon uitlokken. Dan had hij een excuus gehad om zijn mannen op hem af te sturen. Een bloedbad was goed voor het groepsgevoel.

‘Laten we de beleefdheden achterwege laten. Heb je iets nuttigs voor me meegenomen?’

De engel haalde zijn schouders op. ‘Ik had niet zo’n zin om voor spion te spelen. Ik wil alleen maar weten waar jij je dochter hebt verstopt.’

De spieren in Hanks kaak spanden zich aan. ‘Dit was niet de afspraak.’

‘Ik zal je de informatie geven die je nodig hebt,’ zei de engel bijna gemoedelijk, ware het niet dat hij een ijskoude blik in zijn ogen had. ‘Maar eerst laat je Nora vrij. Bel je mannen.’

‘Ik wil zeker weten dat jij op lange termijn met mij samen wilt werken. Ik hou haar vast totdat jij je afspraak nakomt.’

De mondhoeken van de engel gingen iets omhoog, maar het was amper een glimlach. Het was eerder dreigend. ‘Ik ben hier niet om te onderhandelen.’

‘Jij verkeert ook helemaal niet in een positie om te onderhandelen.’ Hank pakte zijn telefoon uit zijn borstzak. ‘Mijn geduld is op. Als jij mijn tijd vanavond verdoet, wordt het een onplezierige nacht voor jouw vriendin. Eén telefoontje en ze zal honger krijgen...’

Voordat hij de tijd kreeg om zijn dreiging uit te voeren, voelde Hank hoe hij achteroverviel. De engel stak zijn armen uit en de lucht werd uit Hanks longen geperst. Zijn hoofd raakte iets hards en zwarte golven rolden over zijn blikveld.

‘Dit is niet hoe we het gaan doen,’ siste de engel. Hank probeerde te schreeuwen, maar de engel had zijn hand om zijn keel geklemd. Hank schopte met zijn voeten, maar het had geen zin. De engel was te sterk. Hij probeerde bij de panieknop in zijn zak te komen, maar het lukte hem niet. De engel had zijn keel dichtgeknepen en hij kreeg geen zuurstof. Rode flitsen verschenen achter zijn ogen en het voelde alsof er een zware steen op zijn borstkas lag.

Hank besloot om de gedachten van de engel binnen te dringen in een poging hem te beïnvloeden. *Laat Hank Millar los, laat hem nu los*, fluisterde hij hypnotiserend.

‘Een gedachtetrucje?’ snauwde de engel. ‘Doe geen moeite. Bel je mannen,’ zei hij. ‘Als ze binnen nu en twee minuten vrij wordt gelaten, zal ik je snel vermoorden. Als het langer duurt, scheur ik je langzaam aan stukken. En geloof me, ik zal genieten van je geschreeuw.’

‘Kunt... mij... niet... vermoorden!’ sputterde Hank.

Hij voelde een brandende pijn over zijn wang trekken. Hij brulde, maar het geluid kwam zijn lippen niet over. De engel verpletterde zijn luchtpijp. De rauwe, scheurende pijn werd alleen maar erger en Hank rook de geur van bloed, vermengd met zijn eigen zweet.

‘Aan stukken,’ siste de engel, die iets papierachtigs dat doorweekt was met een donkere vloeistof voor zijn gezicht liet bungelen.

Hank voelde hoe zijn ogen groter werden. *Zijn huid!*

‘Bel je mannen,’ beval de engel. Hij klonk een stuk ongeduldiger.

‘Kan... niet praten!’ gorgelde Hank. Kon hij maar bij zijn paniekknop komen...

Zweer een eed dat je haar nu vrijlaat en ik laat je praten. De bedreiging van de engel gleed gemakkelijk in Hanks gedachten.

Jij begaat een grote fout, jongen, vuurde Hank terug. Hij had zijn vingers nu in zijn zak en kneep in het apparaat.

De engel gromde ongeduldig en smet het apparaatje de mist in. *Zweer de eed of je arm gaat eraf.*

Ik hou me aan de oorspronkelijke afspraak, antwoordde Hank. *Ik spaar haar leven en ik zal geen wraak nemen voor Chauncey Langeais' dood als jij me de informatie brengt die ik nodig heb. Tot die tijd beloof ik dat ik haar menswaardig zal behandelen...*

De engel smeed Hanks hoofd tegen de grond. Tussen de miselijkheid en de pijn door hoorde hij hem zeggen: *Ik laat haar geen vijf minuten langer bij jou en al helemaal niet de tijd die het mij zal kosten om te krijgen wat jij wilt.*

Hank probeerde over de schouders van de engel heen te turen, maar alles wat hij zag was een zee aan grafstenen. De engel had hem tegen de grond geklemd en hij kon niets zien. Zijn mannen konden hem niet zien. Hij geloofde niet dat de engel hem zou kunnen vermoorden – hij was onsterfelijk – maar hij was niet van plan om hier te blijven liggen en verminkt te worden totdat hij eruitzag als een lijk.

Hij krulde zijn lippen en staarde de engel aan. *Ik zal nooit vergeten hoe luid ze schreeuwde toen ik haar wegsleepte. Wist je dat ze jouw naam schreeuwde? Telkens weer. Ze zei dat jij haar zou komen halen. Dat was de eerste paar dagen, natuurlijk. Ik denk dat ze zich nu begint te realiseren dat jij geen partij bent voor mij.*

Hij zag hoe het gezicht van de engel donkerder werd, van bloed leek het wel. Zijn schouders schokten en zijn zwarte ogen spuwden vuur. En toen gebeurde het allemaal tegelijk, met een ondraaglijke pijn. Het ene moment stond Hank op het punt om van zijn stokje te gaan door de withete pijn van zijn losgerukte huid, het volgende moment staarde hij naar de vuisten van de engel, rood van zijn bloed.

Een oorverdovend gebrul ontsnapte uit Hanks lichaam. De pijn ontplofte in hem en bracht hem bijna buiten bewustzijn. In de verte hoorde hij de rennende voetstappen van zijn Nephilim-mannen.

‘Haal... hem... van... mij... af!’ gilte hij, terwijl de engel aan zijn lichaam trok. Ieder zenuwuiteinde brandde. Hitte en pijn sijpelden uit zijn poriën. Hij keek naar zijn hand, maar er was geen huid en geen vlees, slechts verminkt bot. De engel scheurde hem aan stukken. Hij hoorde hoe zijn mannen hun best deden,

maar de engel zat nog boven op hem. Zijn handen voelden als vuur waar ze hem raakten.

Hank vloekte hevig. 'Blakely!'

'Trek hem eraf! Nu!' klonk Blakely's norse bevel aan zijn mannen.

De engel werd weggesleept. Niet snel genoeg. Hank lag hijgend op de grond. Hij was nat van het bloed en de pijn stak hem als een hete pook. Hij sloeg Blakely's uitgestoken hand weg en krabbelde moeizaam overeind. Hij voelde zich wankel en bedwelmd door zijn eigen pijn. Aan de blikken van zijn mannen te zien wist Hank dat het een afschuwelijk gezicht moest zijn. Met zulke ernstige verwondingen zou het mischien wel een week duren om te genezen, zelfs als hij duivels-kunstenarij zou gebruiken.

'Zullen we hem meenemen, meneer?'

Hank hield een zakdoek tegen zijn lip aan, die doormidden was gespleten en tot pulp geslagen naar beneden hing. 'Nee. We hebben niets aan hem als hij opgesloten zit. Vertel Dagger dat het meisje niets anders dan water mag hebben de komende achtenveertig uur.' Zijn ademhaling was onregelmatig. 'Als onze jongen hier niet mee wil werken, betaalt zij de prijs.'

Blakely knikte en draaide zich om, met zijn telefoon in zijn hand.

Hank spuugde een bloederige tand uit in zijn hand, keek er even naar en stak hem in zijn zak. Hij richtte zijn blik op de engel. Alleen aan zijn gebalde vuisten was te zien dat hij woedend was. 'Ik zal je nogmaals de voorwaarden van onze eed vertellen, zodat daar geen misverstanden meer over bestaan. Als eerste win je het vertrouwen van de gevallen engelen terug en voeg je je weer bij hun gelederen...'

'Ik vermoord je,' zei de engel op waarschuwende toon. Hij werd vastgehouden door vijf man, maar verzette zich niet

meer. Hij stond doodstil. Zijn ogen waren zwarte hemellichamen, brandend van wraak. Heel even voelde Hank een steek van angst, als een lucifer in zijn maag.

Hij probeerde zo onverschillig mogelijk over te komen. 'Vervolgens zul jij ze bespioneren en jouw bevindingen aan mij rapporteren.'

'Ik zweer met deze mannen als mijn getuigen dat ik niet zal rusten tot jij dood bent,' zei de engel, die regelmatig maar snel ademde.

'Zonde van je tijd. Je kunt mij niet vermoorden. Ben je soms vergeten van wie een Nephil zijn onsterfelijke geboorterecht krijgt?'

Zijn mannen grinnikten, maar Hank maande ze tot stilte. 'Als ik heb besloten dat jij mij genoeg informatie hebt gegeven, zodat ik kan voorkomen dat de gevallen engelen de eerstvolgende Cheshvan bezit nemen van Nephilimlichamen...'

'Alles wat jij haar aandoet, zal ik tien keer zo erg bij jou terugdoen.'

Hanks mondhoeven krulden lichtjes omhoog. 'Onnodig, denk je niet? Tegen de tijd dat ik klaar ben met haar, zal ze zich jouw naam niet eens herinneren.'

'Onthoud dit moment,' zei de engel ijzig. 'Het zal je voor eeuwig achtervolgen.'

'Genoeg,' snauwde Hank, die een walgend gebaar maakte en terug naar de auto begon te lopen. 'Breng hem naar het pret-park in Delphic. We willen hem zo snel mogelijk weer terug hebben tussen de gevallen engelen.'

'Ik geef je mijn vleugels.'

Hank stond stil. Hij wist niet zeker of hij het goed verstaan had. Hij lachte blaffend. 'Wat?'

'Zweer dat je Nora onmiddellijk vrijlaat en ze zijn van jou.' De engel klonk verwilderd, een eerste teken van zijn nederlaag. Muziek in Hanks oren.

‘Wat moet ik met jouw vleugels?’ zei hij kortaf, maar de engel had zijn aandacht. Voor zover hij wist, was er nog nooit een Nephil geweest die de vleugels van een engel eruit had gerukt. Ze deden het zelf weleens bij hun eigen soort, maar het idee dat een Nephil die macht zou hebben, was nieuw. Het was verleidelijk. De hele gemeenschap van Nephilim zou over zijn verovering praten.

‘Je bedenkt vast wel iets,’ zei de engel, die steeds vermoeider klonk.

‘Ik zweer een eed dat ik haar voor Cheshvan vrijlaat,’ zei Hank. Hij deed zijn best om niet al te gretig te klinken. Het zou rampzalig zijn als hij zou laten merken hoe blij hij hiermee was.

‘Niet genoeg.’

‘Jouw vleugels zijn een leuk aandenken voor mij, maar ik heb grotere plannen. Ik laat haar aan het eind van de zomer vrij. Dat is mijn laatste bod.’ Hij draaide zich om en liep weg, terwijl hij oppaste zijn gretige enthousiasme niet te laten zien.

‘Prima,’ zei de engel zachtjes en berustend. Hank ademde langzaam uit.

Hij draaide zich weer om. ‘Hoe zal het gedaan worden?’

‘Jouw mannen trekken ze eraf.’

Hank opende zijn mond om te protesteren, maar de engel was hem voor. ‘Ze zijn sterk genoeg. Als ik me niet verzet, kunnen jullie dat met negen of tien man wel aan. Ik zal teruggaan naar Delphic en kenbaar maken dat de aartsengelen mijn vleugels hebben uitgerukt. Maar dit kan alleen werken als jij en ik geen contact hebben,’ waarschuwde hij.

Hier hoefde Hank niet lang over na te denken; hij schudde een paar druppels bloed van zijn verminkte hand op het gras en zei: ‘Ik zweer een eed dat ik Nora voor het eind van de zomer vrij zal laten. Als ik mijn eed verbreek, zal ik sterven en vergaan tot het stof waaruit ik ontstaan ben.’

De engel trok zijn shirt over zijn hoofd en legde zijn handen op zijn knieën. Zijn borstkas ging met iedere ademhaling op en neer. 'Waar wacht je nog op?' zei de engel met een moed die Hank zowel haatte als bewonderde.

Hank zou het het liefst zelf doen, maar hij was te vermoeid. Hij wist niet zeker in hoeverre er sporen van duivelskunstenarij op hem aanwezig waren. Als de plek waar de vleugels aan de rug van de engel vastzaten, zo gevoelig was als men zei, zou hij zichzelf met één aanraking verraden. Hij had er te hard voor gewerkt om het nu te verpesten.

Hij drukte zijn spijt de kop in en sprak zijn mannen toe. 'Trek de vleugels van de engel eruit en ruim de rotzooi op. Dump zijn lichaam bij de hekken van Delphic. Daar zullen ze hem vinden. En zorg ervoor dat niemand jullie ziet.' Hij had ze graag de opdracht gegeven om de engel te brandmerken met zijn teken, een gebalde vuist. Het zou zijn status bij de Nephilim vergroten, maar de engel had een punt. Dit kon alleen werken als hij niet met hem in verband kon worden gebracht.

Terug bij de auto staarde Hank naar de begraafplaats. Het was al gebeurd. De engel lag gebroken op de grond, zonder shirt en met twee open wonden over de gehele lengte van zijn rug. Hij had geen gram pijn gevoeld, maar zijn lichaam leek in een shocktoestand terecht te zijn gekomen na het verlies. Hank had weleens gehoord dat de vleugellittekens van gevallen engelen hun achilleshiel waren. Die geruchten bleken dus waar.

'Zijn we klaar?' vroeg Blakely, die naar de auto kwam gelopen.

'Nog één telefoontje,' zei Hank met een ironische ondertoon. 'Naar de moeder van het meisje.'

Hij toetste het nummer in en drukte de telefoon tegen zijn oor. Hij schraapte zijn keel en zette een bezorgde stem op. 'Blythe, lieverd. Ik kreeg je boodschap net. Ik was op vakantie met de familie en ik haast me nu naar het vliegveld. Ik pak de

eerste vlucht die er is. Vertel me alles. Wat bedoel je, ontvoerd? Weet je het zeker? Wat zei de politie?’ Hij luisterde naar haar angstige snikken. ‘Luister,’ zei hij vastberaden. ‘Ik ben er voor je. Ik zal alles doen wat binnen mijn mogelijkheden ligt. We zullen Nora hoe dan ook terugvinden.’

1

Coldwater, Maine Het heden

Zelfs voordat ik mijn ogen opendeed, wist ik dat ik in gevaar was.

Ik schrok van het zachte geluid van voetstappen die dichterbij kwamen. Een dof sprankje slaap zorgde ervoor dat ik me niet kon focussen. Ik lag plat op mijn rug. Een koude wind blies door mijn shirt.

Mijn nek lag in een vreemde, pijnlijke hoek en ik opende mijn ogen. Platte stenen doemden op uit de blauw-zwarte mist. Heel even dacht ik aan scheve tanden en toen zag ik wat het echt waren. Grafstenen.

Ik probeerde te gaan zitten, maar mijn handen gleden uit over het natte gras. Ik vocht tegen de slaap, rolde van een half-verzonken graf af en baande me op de tast een weg door de mist. Als een spons zogen de knieën van mijn broek de dauw van de grond op, terwijl ik tussen de lukraak geplaatste graven en monumenten door kroop. Een milde herkenning zweefde door mijn hoofd, maar het was slechts een verre gedachte. De ondraaglijke pijn in mijn hoofd zorgde ervoor dat ik me niet kon concentreren.

Ik kroop langs een smeedijzeren hek over een dikke laag rot-tende bladeren. Boven me klonk een gruwelijk gebrul en hoe-

wel ik er koude rillingen van kreeg, was dat niet het geluid waar ik het meest bang van werd. De voetstappen liepen op het gras achter me, maar ik wist niet of ze dichtbij of ver weg waren. Er klonk een schreeuw door de mist en ik probeerde sneller te kruipen. Ik wist instinctmatig dat ik me moest verstoppen, maar ik was gedesoriënteerd. Het was te donker om goed te kunnen zien en de griezelige blauwe mist behekste mijn zicht.

In de verte, tussen twee muren van stakige, overwoekerende bomen, glom een wit stenen mausoleum. Ik krabbelde over-eind en rende eropaf.

Ik gleed uit tussen twee marmeren monumenten en toen ik aan de andere kant tot stilstand kwam, stond hij op me te wachten. Een silhouet dat boven me uittorende, met zijn arm in de lucht, klaar om toe te slaan. Ik struikelde achteruit. Terwijl ik viel, werd ik me bewust van mijn vergissing. Hij was gemaakt van steen. Een engel op een voetstuk. Bewaker van de doden. Als ik mijn hoofd niet tegen iets hards had gestoten, had ik er misschien nog wel nerveus om kunnen lachen. Maar nu kantelde de wereld voor mijn ogen en werd alles donker.

Ik kan niet lang buiten westen zijn geweest. Toen het grim-mige zwart van mijn bewusteloosheid vervaagde, was ik nog steeds buiten adem van het rennen. Ik wist dat ik op moest staan, maar ik kon me niet herinneren waarom. Dus lag ik daar maar. De ijzige dauw vermengde zich met het warme zweet van mijn huid. Uiteindelijk knipperde ik met mijn ogen en kon ik lezen wat er op de dichtstbijzijnde grafsteen stond. De ge-graveerde letters stonden fonkelend in drie keurige regels.

HARRISON GREY

TOEGEWIJDE ECHTGENOOT EN VADER

GESTORVEN 16 MAART 2008

Ik beet op mijn lip om niet te huilen. Nu snapte ik waarom de schaduwen hier mij zo bekend voorkwamen. Ik was op de begraafplaats van Coldwater. Bij het graf van mijn vader.

Een nachtmerrie, dacht ik. Ik ben nog niet wakker. Dit is allemaal een verschrikkelijke droom.

De engel keek naar me. Geschilferde vleugels op zijn rug, zijn rechterarm wijzend over de begraafplaats. Zijn uitdrukking was afstandelijk, maar zijn mond stond eerder wrang dan welwillend. Heel even stelde ik me voor dat hij echt was en dat ik niet alleen was.

Ik glimlachte naar hem en voelde mijn lip trillen. Ik haalde mijn mouw over mijn wang om mijn tranen weg te vegen, al herinnerde ik me niet dat ik was gaan huilen. Ik wilde zo graag in zijn armen klimmen en zijn vleugels tegen de lucht voelen slaan terwijl hij ons over de hekken vloog, weg van hier.

Het hernieuwde geluid van voetstappen haalde me uit mijn bedwelming. Ze klonken sneller nu. Ze raceten door het gras.

Ik draaide me om naar het geluid, van mijn stuk gebracht door het op en neer bewegende licht in de mistige duisternis. Het licht werd feller en zwakte weer af op de maat van de voetstappen: *knars... veeg... knars... veeg...*

Een zaklamp.

Ik kneep mijn ogen samen toen het licht tot stilstand kwam tussen mijn ogen. Het verblindde me. Ik kreeg het vreselijke gevoel dat dit toch geen droom was.

‘Wat zullen we nou krijgen?’ zei een mannenstem achter het licht. ‘Jij mag hier helemaal niet zijn. De begraafplaats is gesloten.’

Ik draaide mijn hoofd weg. Lichtstipjes dansten nog steeds achter mijn oogleden.

‘Hoeveel anderen zijn er?’ wilde hij weten.

‘Wat?’ Mijn stem was een droog gefluister.

‘Hoeveel anderen zijn er hier met jou?’ zei hij kwaad. ‘Nachtelijke spelletjes spelen, hè? Verstoppertje zeker? Of spokenjacht? Niet wanneer ik het hier voor het zeggen heb!’

Wat deed ik hier? Was ik mijn vader komen opzoeken? Ik doorzocht mijn geheugen maar het was verontrustend leeg. Ik kon me niet herinneren dat ik naar de begraafplaats was gekomen. Ik kon me sowieso niet veel herinneren. Het was alsof de hele avond onder mijn voeten vandaan was getrokken.

De hele dag, eigenlijk.

Ik kon me niet herinneren dat ik me aan had gekleed, dat ik had gegeten, naar school was gegaan. Was het wel een schooldag?

Ik probeerde mijn paniek te negeren en concentreerde me op de uitgestoken hand van de man. Zodra ik zat, scheen hij weer met zijn zaklamp in mijn gezicht. ‘Hoe oud ben jij?’ wilde hij weten.

Eindelijk iets wat ik zeker wist. ‘Zestien.’ Bijna zeventien. Mijn verjaardag was in augustus.

‘Wat doe jij hier in hemelsnaam in je eentje? Is het niet allang bedtijd voor jou?’

Ik keek hulpeloos om me heen. ‘Ik...’

‘Je bent toch niet weggelopen van huis, hè? Vertel me alsjeblieft dat je ergens heen kan vanavond.’

‘Ja.’ De woonboerderij. De herinnering aan thuis deed me goed, maar onmiddellijk daarna voelde ik hoe de moed me in de schoenen zonk. Bedtijd. Hoelang was het al bedtijd? Ik probeerde niet te denken aan hoe woedend mijn moeder zou zijn als ik de voordeur opendeed.

‘Heeft “ja” ook een adres?’

‘Hawthorne Lane.’ Ik stond op, maar het bloed steeg naar mijn hoofd en ik wankelde. Waarom kon ik me niet herinneren hoe ik hier was gekomen? Ik moest toch wel met de auto zijn.

Maar waar had ik de Fiat geparkeerd? En waar was mijn tas? Mijn sleutels?

‘Heb je gedronken?’ vroeg hij, terwijl hij zijn ogen samenknep. Ik schudde mijn hoofd.

De lichtstraal van de zaklamp was iets naar beneden gezakt, maar scheen ineens weer recht tussen mijn ogen.

‘Wacht eens even,’ zei hij. Zijn toon beviel me niet. ‘Jij bent toch niet dat ene meisje? Nora Grey!’ flapte hij eruit, alsof mijn naam het goede antwoord op een quizvraag was.

Ik deed een stap achteruit. ‘Hoe... weet u mijn naam?’

‘Televisie. De beloning. Hank Millar loofde die uit.’

Wat hij verder zei, ging volledig langs me heen. Marcie Millar was mijn aartsvijand. Wat had haar vader hiermee te maken?

‘Ze zoeken jou al sinds eind juni.’

‘Juni?’ herhaalde ik. De paniek borrelde langzaam via mijn maag omhoog. ‘Waar heeft u het over? Het is april.’ *En wie zocht mij? Hank Millar? Waarom?*

‘April?’ Hij keek me bedenkelijk aan. ‘Het is september, meissie.’

September? Nee. Dat kon niet. Ik zou het toch weten als het schooljaar was afgelopen. Ik zou het toch weten als de zomervakantie al was geweest. Ik was een paar minuten geleden wakker geworden en ik was gedesoriënteerd, maar niet gek.

Maar waarom zou hij liegen?

Hij had de zaklamp weer iets laten zakken en ik kon nu goed zien hoe hij eruitzag. Zijn spijkerbroek was vies en hij had al dagen geen scheermesje aangeraakt. Zijn nagels waren lang en zwart onder de randjes. Hij zag eruit als een van de zwervers die langs de treinrails trokken en die in de zomermaanden een kamp opbouwden aan de rivier. Ze stonden erom bekend dat ze altijd wapens bij zich hadden.

‘U heeft gelijk, ik kan maar beter naar huis,’ zei ik, terwijl

ik langzaam achteruitliep en mijn hand tegen mijn broekzak legde. Normaal gesproken voelde ik daar mijn telefoon en mijn sleutels, maar mijn zak was leeg.

‘Waar denk jij dat je heen gaat?’ vroeg hij, terwijl hij naar me toeliep.

Mijn maag trok samen van zijn plotselinge beweging en ik begon te rennen. Ik rende de richting op waarin de stenen engel wees en hoopte dat ik zo bij de zuidingang terecht zou komen. Ik zou liever naar de noordingang gaan, die ik normaal altijd gebruikte, maar dan had ik naar de man toe moeten rennen. De grond sloeg weg onder mijn voeten en ik struikelde de heuvel af. Takken schuurden langs mijn armen en mijn schoenen kletterden tegen de ongelijke en rotsachtige grond.

‘Nora!’ schreeuwde de man.

Ik kon mezelf wel voor mijn kop slaan dat ik hem had verteld dat ik op Hawthorne Lane woonde. Wat als hij mij zou volgen?

Hij nam grotere passen dan ik en ik hoorde dat hij dichterbij kwam. Ik maaide mijn armen wild in het rond en sloeg de takken weg die zich als klauwen in mijn kleren begroeven. Zijn hand greep mijn schouder en ik draaide me met een ruk om en sloeg hem weg. ‘Raak me niet aan!’

‘Wacht nou even. Er is een beloning en die laat ik niet aan mijn neus voorbijgaan.’

Hij probeerde mijn arm nogmaals te pakken en een adrenalinestoot zorgde ervoor dat mijn voet hard tegen zijn scheenbeen terechtkwam.

‘Au!’ Hij klapte dubbel en wreef over zijn onderbeen.

Ik schrok van mijn eigen geweld, maar ik had geen andere keuze. Ik wankelde een paar stappen achteruit, keek snel om me heen en probeerde te zien waar ik heen moest. Zweet sijpelde over mijn rug en maakte mijn shirt zeiknat. Terwijl ik

rende, kreeg ik overal kippenvel. Er klopte iets niet. Zelfs met mijn versufte geheugen had ik een duidelijke kaart van de begraafplaats in mijn hoofd. Ik was hier immers ontelbare keren geweest om het graf van mijn vader te bezoeken. De begraafplaats voelde ook vertrouwd. Ik herkende ieder detail en ik rook de vertrouwde geur van verbrande bladeren en brak slootwater. Het zag er alleen anders uit.

En toen realiseerde ik me wat het was.

De esdoorns hadden rode bladeren. Een teken dat de herfst eraan kwam. Maar dat was niet mogelijk. Het was april, niet september. Hoe kon het dat de bladeren niet groen waren? Had de man misschien toch gelijk?

Ik keek over mijn schouder en zag dat de man mank achter mij aan liep. Hij had zijn telefoon tegen zijn oor gedrukt. 'Ja, zij is het. Ik weet het zeker. Ze rent van de begraafplaats af. Naar de zuidingang.'

Met hernieuwde angst trok ik een sprintje. *Spring over het hek. Ren naar een goed verlichte straat waar veel mensen wonen. Bel de politie. Bel Vee...*

Vee. Mijn beste vriendin, op wie ik altijd kon vertrouwen. Haar huis was hier dichterbij dan dat van mij. Haar moeder zou de politie bellen. Ik zou omschrijven hoe de man eruitzag en dan zouden ze hem opsporen. Ze zouden ervoor zorgen dat hij mij met rust liet. Daarna zouden ze met me praten over wat er vanavond was gebeurd. Ze zouden alles nagaan en op de een of andere manier zouden de gaten in mijn geheugen gevuld worden en zou ik alles eindelijk begrijpen. Ik zou me niet langer een vreemde versie van mezelf voelen, en het gevoel dat mijn eigen wereld mij niet meer wilde zou verdwijnen.

Ik hield op met rennen en wierp mezelf over het hek van de begraafplaats heen. Een stukje verderop, aan de andere kant van Wentworth Bridge, was een veldje. Als ik dat over kon

steken, zou ik bij Elm Street, Maple Street en Oak Street komen. Ik zou door steegjes en tuinen kunnen rennen totdat ik veilig bij Vee's huis was.

Ik rende naar de brug toen ik het scherpe geluid van een loeiende sirene hoorde. Twee koplampen pinden me vast aan de grond. De zwarte auto met het blauwe zwaailicht kwam met piepende remmen tot stilstand aan de andere kant van de brug.

Mijn eerste ingeving was om naar de politieagent te rennen en hem naar de begraafplaats te sturen met een beschrijving van de man die mij had willen tegenhouden, maar ineens werd ik bang.

Misschien was het wel geen politieagent. Misschien deed hij alsof. Iedereen kon zo'n los zwaailicht kopen. Waarom had hij geen patrouilleauto? Ik kneep mijn ogen samen en zag dat hij geen uniform droeg.

Al deze gedachten raceten door mijn hoofd.

Ik stond aan de voet van de hellende brug en legde mijn hand op de stenen muur om overeind te blijven. Ik wist zeker dat de nepagent me had gezien, maar als ik de schaduwen van de bomen langs de rivier wist te bereiken, zou ik me kunnen verbergen. Vanuit mijn ooghoek zag ik het glinsterende zwarte water van de rivier de Wentworth. Vee en ik hadden als kind vaak onder deze brug gespeeld en rivierkreeftjes gevangen door stokken met stukjes hotdog in het water te steken. De rivierkreeftjes zetten hun klauwen dan in het stukje worst en lieten niet meer los, zelfs niet als we ze uit de rivier tilden en los schudden in onze emmer.

De rivier was heel diep in het midden en donker. Hij stroomde door gebieden zonder straatverlichting. Aan het einde van het veld liep het water richting het industriegebied, langs verlaten fabrieken, richting de zee.

Ik vroeg me heel even af of ik het in me had om van de brug

te springen. Ik had hoogtevrees en was bang om te vallen, maar ik kon wel goed zwemmen. Als ik maar bij het water kon komen...

Een autodeur sloeg dicht en mijn blik vloog naar de weg. De man in de neppolitieauto was uitgestapt. Hij zag eruit als een gangster: krullend donker haar, zwarte blouse, zwarte stropdas, zwarte broek.

Heel even was er een flits van herkenning in mijn geheugen. Maar voordat ik erbij kon, klapte mijn geheugen weer dicht en voelde ik me weer net zo verloren als daarvoor.

Er lag een hele verzameling takken en twijgen op de grond. Ik boog voorover en toen ik weer overeind kwam, had ik een tak half zo dik als mijn arm in mijn hand.

De nepagent deed alsof hij mijn wapen niet zag, maar ik wist dat hij het had gezien. Hij speldde een politiepenning op zijn blouse en stak zijn handen in de lucht. *Ik zal je niets doen*, zei het gebaar.

Ik geloofde hem niet.

Hij zette een paar stappen in mijn richting en zorgde ervoor dat hij geen onverwachte bewegingen maakte. 'Nora. Ik ben het.' Ik deinsde achteruit toen hij mijn naam zei. Ik had zijn stem nog nooit gehoord. Mijn hart bonsde zo luid dat ik mijn oren voelde suizen. 'Ben je gewond?'

Ik bekeek hem met een steeds groter wordende angst. Mijn gedachten schoten alle kanten op. De politiepenning kon gemakkelijk nep zijn, net als het zwaailicht. Maar als hij niet van de politie was, wie was hij dan wel?

'Ik heb je moeder gebeld,' zei hij, terwijl hij de flauwe helling van de brug op liep. 'Zij komt zo naar het ziekenhuis.'

Ik liet de tak niet vallen. Mijn schouders gingen met iedere ademhaling op en neer. Ik voelde de lucht door mijn tanden ontsnappen. Het zweet liep over mijn rug.

‘Alles komt goed,’ zei hij. ‘Het is allemaal voorbij. Ik zorg ervoor dat niemand je meer iets kan doen. Je bent veilig nu.’

Zijn grote, gemakkelijke passen en de vertrouwde manier waarop hij tegen mij sprak, bevielen me niet.

‘Kom niet dichterbij,’ zei ik. Het zweet in mijn handen maakte het moeilijk om de tak goed vast te pakken.

Hij fronste. ‘Nora?’

De tak wiebelde in mijn handen. ‘Hoe ken jij mijn naam?’ wilde ik weten. Ik was niet van plan om hem te laten merken hoe bang ik was. Hoe bang ik voor hém was.

‘Ik ben het,’ zei hij nog een keer. Hij keek me recht aan, alsof hij verwachtte dat er ieder moment een lichtknop aan kon gaan. ‘Rechercheur Basso.’

‘Ik ken jou niet.’

Heel even zei hij niets. Toen gooide hij het over een andere boeg. ‘Weet je nog waar je bent geweest?’

Ik keek hem voorzichtig aan. Ik groef dieper in mijn geheugen en keek in ieder donker hoekje, maar zijn gezicht zat daar echt niet. Ik wist niet wie hij was. En ik wilde me hem herinneren. Ik wilde iets – wat dan ook – waar ik me aan vast kon klampen, zodat de wereld niet meer op zijn kop zou staan.

‘Hoe ben je bij de begraafplaats gekomen?’ vroeg hij, terwijl hij zijn hoofd een heel klein beetje kantelde. Zijn bewegingen waren behoedzaam. Zijn ogen stonden behoedzaam. Zelfs zijn mond bewoog voorzichtig. ‘Heeft iemand je afgezet? Ben je komen lopen?’ Hij wachtte. ‘Je moet het me vertellen, Nora. Dit is belangrijk. Wat is er vanavond gebeurd?’

Dat zou ik zelf ook wel willen weten.

Een golf van misselijkheid trok door me heen. ‘Ik wil naar huis.’ Ik hoorde iets vallen naast mijn voeten. Ik realiseerde me te laat dat ik de tak had laten vallen. De wind voelde koud

tegen mijn lege handpalmen. Ik hoorde hier niet te zijn. De hele avond was een grote vergissing.

Nee. Niet de hele avond. Wat wist ik ervan? Ik kon me het grootste gedeelte van de avond niet herinneren. Mijn beginpunt was dat ik koud en verward wakker werd op een graf.

Ik dacht aan de boerderij. Veilig, warm en écht en ik voelde een traan langs mijn neus lopen.

‘Ik kan je naar huis brengen.’ Hij knikte vriendelijk. ‘Maar we moeten eerst even langs het ziekenhuis.’

Ik kneep mijn ogen dicht. Ik haatte het dat ik huilde. Er was geen betere of snellere manier om hem te laten zien hoe bang ik was.

Hij zuchtte heel zachtjes. Hij leek een manier te zoeken om het nieuws dat hij mij wilde vertellen te verzachten. ‘Je bent al elf weken vermist, Nora. Hoor je wat ik zeg? Niemand weet waar je de afgelopen drie maanden bent geweest. Je moet onderzocht worden. We moeten controleren of het wel goed met je gaat.’

Ik staaarde naar hem zonder hem echt te zien. Kleine belletjes galmden in mijn oren maar klonken erg ver weg. Mijn maag trok samen, maar ik probeerde de misselijkheid te negeren. Ik had al gehuild waar hij bij was, ik ging niet ook nog eens overgeven.

‘We denken dat je ontvoerd bent,’ zei hij. Zijn gezicht was onleesbaar. Hij was nog een stukje naar mij toegelopen en stond nu recht voor me. Hij zei dingen die ik niet begreep. ‘Gekidnapt.’

Ik knipperde met mijn ogen. Ik bleef staan en knipperde met mijn ogen. Meer niet.

Een raar gevoel trok langs mijn hart, trekkend en draaiend. Mijn lichaam werd slap en schommelde heen en weer. Ik zag de gouden gloed van de straatlichten boven me, hoorde de rivier

onder de brug slaan, rook de uitlaatgassen van zijn lopende auto. Maar het was allemaal op de achtergrond. Een duizelige nabeschouwing.

Ik voelde mezelf wankelen en wankelen. Vallen in het niets. Het was een korte waarschuwing.

Ik was al buiten bewustzijn voordat ik de grond raakte.